

Jordi Bosch, un actor camaleònic

Anava per metge, però la mili i una forta convicció artística li van permetre deixar per a una altra ocasió els estris galènics i ficar-se de ple en l'aventura teatral. Nascut a Mataró el 1956, Jordi Bosch és un enamorat del teatre, de l'actuació. Des que es va iniciar entre "pastorets i dimonis", la seva trajectòria escènica no ha fet més que créixer. I ha estat fonamentalment entre les parets del Teatre Lliure, la seva "escola" particular. Cantant d'òpera per afició, les seves aparicions a diversos programes de televisió i algunes pel·lícules l'han fet molt popular. Actor camaleònic, va aconseguir el prestigiós Premio Nacional de Teatro el 1994 amb el seu paper de Ciampa a *El barret de cascadells*. Fidel com pocs, el seu gran projecte professional va lligat al Lliure. Perquè, com diu ell mateix, "em considero un actor molt afortunat d'estar al Lliure".

Redacció. Com va sorgir aquesta relació amb el Teatre Lliure?

Jordi Bosch. Hi ha un fet curiós. Quan en Pere Planella preparava *Concili d'amor*, va coincidir que estava de jurat al Festival de Teatre de Sitges, on jo actuava a *L'Hostal de les tres camèlies*, de la Rodoreda. Feia d'un senyor gran i anava molt caracteritzat. En Pere em va veure i va pensar: "Ui! Aquest actor..., aquest actor m'agrada per al *Concili*". Al cap d'uns dies em va trucar per a una entrevista. Tu diràs! Jo encantat de la vida. Just havia acabat l'obra i m'havia tallat els cabells, imagineu, era l'any 80, i tenia una cara de nen... Arribo al Lliure un matí, tot content, amb una emoció enorme i quan el Pere em va veure va fer una cara que ho deia tot. Vaig pensar: "Ja està, ja puc tornar cap a casa!". S'esperava un home al voltant de la quarantena. De totes maneres, vam seure a una taula del bar -no hi havia

ningú-, em va fer llegir i també em va fer entrar als assajos i em va presentar en Fermí Reixach, la Muntsa Alcañiz... i al cap d'un o dos dies em va trucar, va dir-me que ho sentia, però que al Lliure no feien servir caracteritzacions, que "qui és gran és gran, qui és jove és jove", que "quin greu, quin greu". Ho vaig entendre i aquí va acabar de moment. Més endavant, en Pere em va agafar a *Hamlet* i a *La mort accidental d'un anarquista*. Aquestes són les dues obres que jo anomeno "d'abans del Lliure". Per a mi hi ha "un abans del Lliure" i "un després del Lliure". No és que les altres no les tingui en compte, perquè n'hi ha moltes, des de la primera de totes a Barcelona que va ser *Travessa-deserts*, d'en Carles Reig, al TNC

(Teatre Nord de la Ciutat) que era la companyia amb els Lucchetti, la Lourdes Barba,... Un bon record, perquè les primeres sempre són les primeres. Després va venir *Victor o els nens al poder*, amb aquest mateix grup, i també fèiem teatre infantil: *El mentider*, *El criat de dos amos*... Després ja va venir *L'Hostal de les tres camèlies* i el *Marc Antoni i Cleopatra* amb la Rosa Novell al Grec. I després ja vaig passar al *Hamlet* i a *La mort accidental d'un anarquista*. I just el pas després de *La mort accidental*... a la primera del Lliure va ser *La dama enamorada*, que curiosament es va fer al Lliure, poc temps, uns quinze dies o tres setmanes. Després ja m'incorporo a *Advertència per a embarcacions petites*. Crec que em va trucar el mateix Pasqual, que abans s'encarregava de fer el *casting*: "Mira, n'hauràs de fer un que ja tens fet", em va dir. A *La mort accidental d'un anarquista* havia fet el paper de policia i necessitava un policia...I jo, encantat de la vida. Res, deia tres frases i me n'anava: "Què és aquest soroll que he sentit?", o una cosa així. I a dintre fèiem una gran "conversa" amb l'Anna Lizaran, representava que ens barallàvem mentre a escena continuava l'acció.

Redacció. En aquest inicis ja et plantejaves el teatre com el teu futur professional?

Jordi Bosch. Síiii, de sempre, de sempre. Abans d'entrar a Barcelona amb *Travessa-deserts*, ja havia fet teatre a Mataró. Com a bon mataroní, vaig començar amb *Els pastorets*, a la Sala Cabañes, amb catorze anys. Era obligat, passar per *Els pastorets*, fer els dimonis...

Redacció. Però, quan vas veure que el teatre era quelcom més que una afició?

Jordi Bosch. Home, no és un dia que de cop ho decideixes, t'hi vas trobant, t'agrada molt i a mi m'agradava molt... Tot el que és la història del teatre independent, la vaig viure a Mataró. Allà vam fer *La pau retorna a Atenes* amb en Carles Maicas i el grup Xaloc del Casal. Després d'*Els pastorets* i una època de tres o quatre anys a la sala Cabañes, on fèiem des de teatre en castellà a teatre infantil, ens va agafar a tots la rebel·lia de la joventut -era l'època progre, cap als divuit anys. Vam dir: "Nois, això no pot ser, aquest teatre d'espardenya i carrinçló de cercle catòlic!", i vam anar a fer teatre independent. La revolució va anar a petar amb en Carles Maicas i va ser quan vam muntar *La pau retorna a Atenes*, *El Duc Meu-Meu*,... Llavors, un grup de quatre o cinc ja teníem necessitat de fer un intent de professionalització i amb la Marta Català (ex-Joglars) que en Maicas coneixia molt, vam fer un muntatge sobre la vida de Nicolàs Maquiavel. I d'allà, mentre a mi em tocava anar a la mili, en Boris Ruiz, que també és de Mataró i som molt, molt amics, ja va poder fer el salt a Barcelona. I just quan vaig acabar la mili, en Boris em va dir que s'estava preparant *Travessa-deserts* i que ja els havia parlat de mi. Així, que a la setmana de tornar, ja estava en un muntatge de Barcelona.

Redacció. En aquesta primera afecció va tenir alguna cosa a veure la família?

Jordi Bosch. De fet, la família sempre ho veia amb molts bons ulls. Quan vaig fer el pas, estava estudiant Medicina, teòricament havia de ser un bon metge, com Déu mana. I em segueix agradant molt, eh?, però em tirava més el teatre, la prova és que l'estic fent. I a casa quan vaig dir que no veia molt

clar fer Medicina, que venia la mili i que m'ho acabaria de rumiar quan tornés, el pare em va dir "Bé, si no veus clar fer Medicina, deixa-ho i te'n vas a l'Institut de Teatre, no passa res". Jo vaig pensar "Buff!", perquè creia que em renyarien tant i en canvi ho van trobar molt bé. Sempre m'han donat molt suport, perquè els començaments són durs, durs. I sense el suport de la família, ho tens una mica fomudet.

Redacció. Quina formació has rebut? Has fet algun curs de teatre o tot són taules?

Jordi Bosch. Ha, ha, ric perquè em va venir així de llimat, m'hi vaig trobar. No vaig passar per l'Institut del Teatre, però no perquè no hi calgui passar. Aquella era una època molt especial.

Redacció. Però en tot cas, tindràs influències, models o ídols dins el món del teatre.

Jordi Bosch. Ídols? Home, sempre hi havia la imatge del Lliure, era la més potent de totes, de sempre. Per a mi, el Lliure, ha estat l'"escola de teatre". La meua formació l'he rebuda aquí. He tingut, a més, la sort de tenir una bona escola i de conèixer la gent que he conegut. Per exemple, és un privilegi estar al costat de la Carlota Soldevila. Una actriu que ha viscut tot el que ha viscut, forma part de la Història teatral i del Teatre Lliure. Em considero un actor molt afortunat. Recordo -no sé si ho he comentat mai- que abans d'entrar al Lliure una persona que no identificaré deia: "Al Lliure està bé anar-hi, aneu-hi, però no us hi quedeu, eh?". Jo el sentia i pensava: "Bé, ja em diràs tu perquè no val la pena quedar-se en un lloc com aquest!". Realment no em pene-

deixo de ser-hi. No entendre mai perquè ho deia. En una ciutat com Barcelona on, precisament, fa falta que t'ensenyin tècnica, ofici de teatre, perquè la gent fa el que pot. Hi ha una gran dosi d'intuïció, materials en brut en tenim molts, la gent és molt bona però no hi ha ofici, l'has d'anar fent cada dia una mica. I això costa. I entrar en aquella casa on trobaves directors i mestres alhora era... oooooohhhhh!. T'ensenyaven a parlar, a moure't, t'ho ensenyaven tot a cada muntatge. Si haguéssim pogut gravar els assajos de moltes i moltes obres ens quedariem astorats de veure com aquells senyors t'ensenyaven, com estaven construint un ofici amb el qual podries anar a qualsevol lloc. És la grandesa del Lliure. I l'any vinent farem els vint anys del Teatre Lliure. Barcelona s'ha impregnat del Lliure, fins i tot els més detractors no poden obviar-lo. Ara, al Lliure se li segueix demanant el que no se li demana a ningú. Per un cantó està bé, però per l'altre és el repte d'intentar estar sempre, no a l'alçada, sinó de fer el que demana el teatre just a cada moment. I no dir mai que ens quedem aquí, s'ha d'avançar de la manera que sigui, no sé quina. Mentre hi hagi gent com en Lluís Homar o com l'Anna Lizaran, podem estar ben tranquils que hi anirem anant.

Redacció. I en Lluís Pasqual?

Jordi Bosch. Hi és, evidentment. Però qui pateix el dia a dia són en Lluís i l'Anna. L'Homar, en agafar la responsabilitat de la direcció encara es trenca tres o quatre banyes més, està fent una feina penso que importantíssima.

Redacció. Fem un repàs a algunes de les obres en què has actuat. Per exemple, a *L'heroe* vas conèixer l'Emma Vilarasau, la teua dona.

La pau retorna a Atenes.

Jordi Bosch. Abans d'això, just quan estàvem fent *Advertència per a embarcacions petites*, ella corria per la casa i de tant en tant apareixia per allà, i ja la vaig clissar. Després vaig coincidir-hi en *L'hèroe*. Va ser fantàstic perquè vaig conèixer en Fabià Puigserver, va ser el meu primer muntatge amb en Fabià. Era una cosa que es feia ben bé dintre el Lliure. Perquè *Advertència per a embarcacions petites* era amb Carlos Gandolfo, un director invitat, i era una altra història. Després, *Al vostre gust* vaig conèixer en Lluís Pasqual i Shakespeare. Va ser un d'aquells muntatges que et queden gravats. Tot seguit, *La flauta màgica* em va despertar el món del cant. De fet, sempre m'havia agradat cantar però ho tenia mig apartat i aquest muntatge m'ho va remoure tot, va fer que seguis classes de solfeig, que intentés educar la veu. *La flauta màgica* va ser una autèntica bogeria. El Lliure n'està ple, però aquesta va ser-ne una de gran. Ara no sé si seriem capaços de fer una "locura" com aquesta. Després va venir el paper de Sior Mómolo a *Un dels últims vespres de carnaval* que també fou fantàstic. I *El 30 d'abril* va ser una comedieta molt simpàtica, de nou amb en Pere Planella.

Redacció. Aquí arribem al Gus d'*El Muntaplats*, què ens en pots dir?

Jordi Bosch. En tinc un molt bon record, érem només dos a escena, l'Andreu Benito i jo. Realment era un paper molt diferent del Ferrandis d'*El 30 d'abril*. Això és el que té de bo el teatre, et permet agafar tot aquest ventall de personalitats diferents, explorar totes les capes i capes que hi pot haver en una mateixa persona.

Redacció. Ara has tornat al Mercat de les Flors des de *La bona persona del Sezuan*,

Quin record en tens de quan, acostumat a les dimensions del Lliure, sorties a trencar el gel en aquell enorme i magnífic espai que va crear en Fabià?

Jordi Bosch. Déu n'hi doret, Déu n'hi doret. Però molt bé i és que estava tot tan ben entrat... Quan et poses en mans d'aquesta gent que en sap tant, és tan fàcil! Es converteix en difícil quan la gent no en sap. Però aquests grans mestres que he tingut t'ho donaven tot tan fet que només havia de posar-hi les ganes, et donaven el camí molt ben tirat... Faig aquesta reflexió perquè abans d'entrar al Lliure, depèn de les mans on queies pensaves: "Déu n'hi do!". Abans he anomenat el *Marc Antoni i Cleopatra*, que es va fer al Grec, aquest va ser un muntatge molt desgraciat, molt dolent. No ho dic mai per no ferir la sensibilitat de ningú, però si he de dir que he participat en alguna cosa molt dolenta, aquella ho era. La gent que va veure l'estrena comentava que com es podia fer allò. Tothom hi havia posat les ganes, però va passar de tot en aquella estrena: queien coses, es trencaven les copes, les espases. El públic va començar a riure i se'n fotien, i era una tragèdia! Va ser molt desgraciada, aquella estrena. Si al darrera hi hagués hagut gent que realment dominés l'ofici, només es demana ofici, ja no genialitats, sinó simplement ofici, suposo que la meitat de coses no haguessin passat.

Redacció. De fet sempre es parteix d'un text i es pot muntar o desmuntar...

Jordi Bosch. Això mateix, per exemple, *Els gegants de la muntanya* va ser una altra obra desgraciadeta. Quan el que porta un projecte no sap on vol anar a parar, tard

o d'hora tot li fa aigües i en pateix tothom. Perquè el problema ve d'atrevir-se a fer quelcom que no en tens ni més remota idea. I quant més temps passa dius: "però quina animalada!" I sort d'en Fabià. Tot i no trobar-se gaire bé, sort d'ell que ho va poder arreglar, allò no tirava ni amb rodes.

Redacció. Abans, però, van ser *Les nocces de Figaro*, i no ens podem deixar una de les obra més important en la trajectòria del Lliure, oi?

Jordi Bosch. Sí, important per al Lliure i de rebot per a tots. *Les nocces de Figaro* s'ha convertit en una obra emblemàtica i la prova és que van tornant. Sis anys després, l'any passat, es va repetir l'èxit de la primera vegada, és fantàstic.

Redacció. I què ens en dius de *Capvespre al jardí*?

Jordi Bosch. Ooooooh!... Hi vam gaudir. Amb l'Anna Lizaran, el Lluís Homar i el Ramon Madaula hi havia una cosa de família. En Lluís Pasqual tenia ganes de fer una cosa de petit format. Va agafar una volada molt maca... i aquell jardí preciós que va pintar en Fabià, mmmhh. Amb aquestes components, com no han de sortir aquestes coses que et fan agafar esgarifances. Alguns detalls també van ser divertits. Com el pa amb tomàquet: per la calor es picava i l'Anna Lizaran feia una mirada dient "avul no!", i ens el menjàvem com podiem.

Redacció. Després arriba *Timon d'Atenes*.

Jordi Bosch. L'Apemantus va ser un gran paper, però em va fer suar molta tinta.

Al vostre gust. Foto: Ros Ribas

Història del Soldat. Foto: Ros Ribas

El muntaplats. Foto: Ros Ribas

Recordo que l'Ariel em va dir abans de començar: "Pot ser que no t'en surtis amb aquest paper, però davant d'una gran dificultat et servirà". Dit així sona molt bé, però va ser una autèntica gosadia perquè estava molt lluny de mi, suposo, o perquè no li trobava el "clic". I de vegades és molt més fàcil del que t'imagines. Per a mi la dificultat de muntar-ho i de fer-ho cada dia ...ufff!, perquè el camí estava molt ben tirat, perquè l'Ariel és un gran director d'actors. Et donava molt coixí perquè tu tinguesses feina cada dia. I fins arribar a l'últim dia va ser d'aquells amb què em barallava, i aleshores vaig veure que, tot aquest gran esforç, em beneficiaria després molt en altres personatges. Vull dir que realment tenia raó i t'adones que, a vegades, aquests personatges que són més fàcils, que d'entrada et vénen donats, és clar, tires, però a vegades els impediments són els que et fan avançar una miqueta.

Redacció. I El parc?, amb tota aquella sal...

Jordi Bosch. El record que tinc d'aquell muntatge és: "quina llàstima!". Perquè l'obra estava molt bé, tot apuntava molt bé, i va quedar tot una mica com pla, li faltava a darrera, suposo, una proposta més definida. El text era molt maco, pensaves: "com s'ha trencat les banyes l'autor. Però mira..."

Redacció. Després estrenes al Palau de l'Agricultura, amb Roberto Zucco, i tornes

a fer d'inspector. Cada cop que t'estrenes a una sala del Lliure et toca fer de policia.

Jordi Bosch. Tu diràs! Va ser una gran aposta. És un muntatge que es recorda pel que va representar. Va servir de molt haver fet Roberto Zucco. De moment, sembla que sí.

Redacció. I arribem a El barret de casca-vells. Deus estar molt content del Ciampa?

Jordi Bosch. Què n'hem de dir, del

Un dels últims vespres de carnaval. Foto: Ros Ribas

Ciampa? Tot i més. Vaig disfrutar-hi moltíssim. I em va fer molta il·lusió reprendre'l, just ara fa un any, per anar a Milà, encara que van ser dos dies. Però va ser revivre-ho. Acabaves molt cansat, però bé. De moment és la bèstia per excel·lència, el gran personatge que he fet.

Redacció. I que en dius d'en Mortimer, a Arsènic i puntes de coixí?

Jordi Bosch. Vam passar una bona estona i vam riure molt, ens ho vam passar molt bé.

Redacció. L'últim paper és l'Schweizer a Els bandits.

Jordi Bosch. Penso que de l'aposta d'Els bandits s'ha de destacar bàsicament que al darrera hi ha en Lluís Homar, que creu en aquest text, que creu en el projecte. Sobre l'Schweizer, fer-ho d'aquesta manera també va ser una altra aposta d'en Lluís, m'ho va plantejar i vaig trobar que era una idea molt bona. La nostra obligació és fer aquestes propostes que, d'entrada, són les que fan moure muntanyes, dèries personals d'algué que les té molt clares i té necessitat de poder-les expressar i dir.

Redacció. Hem repassat quasi tots els papers que has fet al Lliure, ens voldries explicar quina empremta t'ha deixat en Fabià Puigserver?

El barret de cascavells. Foto: Ros Ribas

Jordi Bosch. (Es fa el silenci i la mirada ho diu tot). L'empremta d'en Fabià... Quan es treu el tema, tots devem fer la mateixa cara. Hi és present cada dia, si ho diem d'una manera poètica. Hi és present constantment perquè, clar, quan fas repàs surt en Fabià i quan mires endavant surt en Fabià. Primer, pel Palau de l'Agricultura i, segona, perquè el motor del Lliure segueix sent l'herència d'en Fabià. És una cosa de la qual no ens podem deslligar. El repte és convertir tot el que ens va ensenyar, agafar-ho bé, passar-ho pel sedàs que faci falta i convertir-ho, per avançar un pas més endavant. És impossible oblidar en Fabià, suposo que ni els enemics el podrien oblidar.

Redacció. En un BUTLLETÍ de l'Associació (número 8) deies que també li devies a en Fabià Puigserver la descoberta del món del cant i l'òpera.

Jordi Bosch. És clar, per *La flauta màgica*.

Redacció. I, a partir d'aquí, el paper del cant i la música com els situas a la teva carrera professional?

Jordi Bosch. Cantar m'agrada molt, moltíssim. La meua aspiració seria cantar òpera, és el gran somni. Sé que no serà així, però bé.

Redacció. Sabem que vas participar en la creació de l'Escola d'Òpera de Barcelona.

Jordi Bosch. Sí, amb en Lluís Homar. Però era una tasca de docència, res més. Bàsicament en Lluís Homar tirava del carro i jo li donava suport però ell ho tenia molt més clar. Finalment, però, dius: "No fitem, totes aquestes hores les hem d'invertir en el teatre i en nosaltres". A no ser que volgués dedicar-me a l'ensenyament, però no era el cas. De totes maneres, va ser una experiència maca.

Timon d'Atenes. Foto: Ros Ribas

Redacció. I quin lloc ocupa en la teua trajectòria artística la televisió i el cinema?

Jordi Bosch. Un lloc normal, en el sentit que penso que està bé que l'actor faci televisió i cinema, sense oblidar el teatre. S'hauria de tocar tot perquè sempre dic que sembla que el teatre es beneficia, a la llarga, de fer cinema i televisió. Són "cosins germans", però diferents: el treball diari del teatre és artesanal i, a la televisió i al cinema, l'artesanà la porten per un camí diferent, però no és de l'actor. És bo tenir-ho en compte, i s'acaba valorant molt més el teatre.

Redacció. Et consideren un actor molt camaleònic, capaç de transformar-te en diferents personatges. Com s'aconsegueix això?

Jordi Bosch. És el que té de bo el teatre. Et permet mostrar tot tipus de personalitats sense deixar de ser sempre la mateixa persona, és clar. Es fa posant-t'hi. Sóc un actor d'estómac, allò que en diuen "visceral". Ho fas com ho sents i evidentment necessites que et vagin conduint una mica.

Redacció. Hi ha algun personatge, dels que encara no has fet, que t'agradaria interpretar?

Jordi Bosch. Oh, sí, qualsevol de Shakespeare. Shakespeare és el gran regal

dels actors. Té grandesa, et poses a llegir un tros i et preguntes com pot dir aquestes coses tan maques. Qualsevol personatge, no fa falta que sigui Hamlet, Macbeth o Otel·lo.

Redacció. Després d'haver actuat a *Els bandits*, quins projectes tens per al futur?

Jordi Bosch. Ara s'ha estrenat la pel·lícula *Boca a Boca*, d'en Gómez Pereira. És molt curiós perquè va sortir arran de *Les noces de Fígaro* a Madrid. Em va fer aquest regal. És molt maco perquè ha representat viure la gran maquinària del cinema a Madrid, en una gran producció. Amb en Bardem, l'Aitana Sánchez Gijón, la Barranco i en Flotats. És curiós, amb en Flotats no havíem coincidit mai en teatre i ara ho hem fet en cinema.

Redacció. Als darrers muntatges t'han dirigit en Lluís Homar i l'Anna Lizaran, actors que han actuat amb tu. T'has plantejat alguna vegada el fet de dirigir?

Jordi Bosch. De moment, no, de debò. No està ni pensat. Suposo que és una probabilitat, però de moment, no.

Redacció. Tampoc has fet cap monòleg. T'agradaria?

Jordi Bosch. No, sóc una mica antimonòleg, no els hi trobo el punt. Penso que els han de fer els grans actors. M'explico: veure a l'Alcón fent *Los caminos de Federico*, la Núria Espert...

Redacció. I l'Emma Vilarasau?

Jordi Bosch. Evidentment, quan ho lleixi dirà: "I jo, què"? I *La infanticida* era un gran monòleg. La corda que té l'Emma connecta amb el personatge, ho sent d'aquella manera. I com que estira d'aquella forma agafa a tothom, arrasa. I amb aquest, hi va connectar, feia poc que havia tingut el primer nano. Aquell monòleg li va provocar tantes coses que quan va llegir-lo va dir que l'havia de fer, tenia necessitat d'interpretar-lo. I jo?, quan tingui 65 o 70 anys potser en faré un.

Els bandits. Foto: Ros Ribas

Redacció. Has rebut uns quants premis. Soposem que encara seran més quan tinguis 70 anys. Com els valores? Se t'ha fet justícia?

Jordi Bosch. Síiiii, mare de Déu. A més, quan em van donar el Nacional pel Ciampa, vaig pensar: "carai!". Quan mires la llista de la gent a qui l'han donat penses: "Quin honor!". Tots són actors que he admirat sempre. És un premi que, si te'l donen d'aquí a vint anys, sempre és benvingut.

Redacció. Aquesta temporada s'ha iniciat amb *Els bandits*, una coproducció entre el Lliure i el Mercat de les Flors. Sembla que el projecte del Palau de l'Agricultura tira endavant, com ho veus?

Jordi Bosch. Ho veig fantàstic, toquem fusta. Puc afegir ben poca cosa, però faré el que faci falta perquè això tiri endavant. Veure'l acabat és la nostra obligació. Si, a sobre, s'hi pot veure l'estrena d'una obra, voldrà dir que s'haurà culminat l'esforç de tanta i tanta gent.

Redacció. Sabem que estàs molt ben informat de les activitats de l'Associació d'Espectadors del Teatre Lliure perquè tens un soci a dins de casa. (El Jordi i l'Emma van fer soci el seu fill Jordi -BUTLLETÍ número 9- tot just acabat de néixer). Quina és la teva opinió sobre l'evolució de l'Associació?

Jordi Bosch. Veig que agafa unes dimensions bastant potents i suposo que les patiu més des de dintre que des de fora. Dic patir en tant que s'ha d'anar en compte que no se'ns en vagi una mica de les mans, que no perdi l'entitat que té encara que creixi molt. Però tot són elogis, ho trobo fantàstic. Ja voldrien tots els teatres tenir aquesta Associació. És un motor fantàstic.

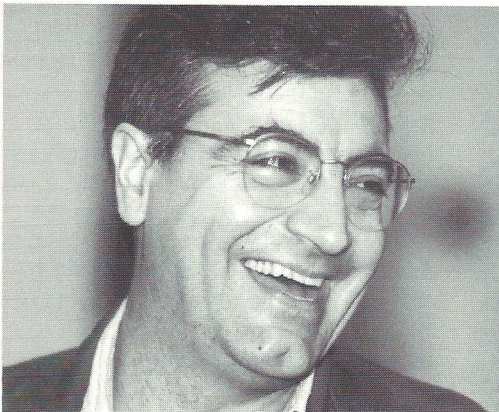
Redacció. Què en penses dels col·loquis que s'organitzen amb els actors? Els trobes positius o es fan pesats després d'un dur assaig?

Jordi Bosch. Nooo, el que passa és que són els dies més criminals, abans de l'estrena, quan la gent està cansada. Però quan obres les comportes de les preguntes, n'hi ha un gran ventall, i gustos per tothom. Des d'un que pot fer una pregunta interessant al que... mira que bé! suposo que si fos fora d'estrena es veuria amb altres ulls, tot ple-gat.

Redacció. Tanta activitat professional, teatre, cinema, televisió... et deixa temps per tenir alguna afecció?

Jordi Bosch. Ha, ha, ha, temps per afec-cions! No, totes van molt lligades. Fins ara l'afecció era el cant. Com he dit, m'agrada cantar, bàsicament òpera, baríton. Verdi és el més cantable de tots, a part que és molt mediterrani. Quan estigui més madur dedicaré un recital a l'Associació.

Redacció. Et prenem la paraula.

J. C. Ambrójo